

PRIMA ŠKOLÁK

Súkromná základná škola
Nám. slobody 100, Sabinov
04. - 06. 2012
www.primaskola.sk

Vytúžené školské výlety

Gazdovský dvor pod hájom v Rožkovanoch

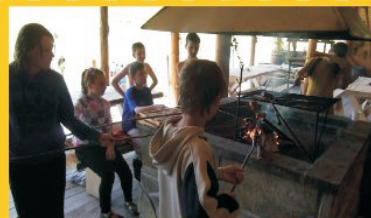
Žiaci druhého stupňa, ktorí sa neprihlásili do Školy v prírode, sa 18. 6. 2012 vybrali na školský výlet. Tento výlet bol na začiatku veľmi náučný, lebo nám rozprávali o bylinkách – bylinných, liehových a byľno-olejových extraktoch, o Lipianskom elixíre. Dozvedeli sme sa zaujímavosti o včelách a iných užitočných veciach, na ktoré sa už veľa ľudí nepamätá. Dali nám aj ochutnať ich domáci med a surový peľ.

Potom sme od pani učiteľiek dostali bojovú úlohu doniesť 7 strapcov bazy černej, ktorá sa po vysušení použije na čaj. Neskôr sme mali ísť do potoka a postaviť tam hrádzu, cez ktorú mala prejsť naša pani učiteľka, najprv sme sa osviežili my a keď vošla do vody pani učiteľka a bola suchá, tak sme ju trochu poľfkali až spadla do vody a aj ona bola celá mokrá.

Ako desiatu sme mali melón od našej pani učiteľky. Neskôr sme si išli dať obed, ale najprv sme si ho museli upiecť, bola to vlastne taká spoločná opekačka, pri ktorej sme sa výborne najedli a potom sme sa už tešili na kone.

Kone boli asi náš najväčší zážitok, lebo to človek dnes nezažije každý deň, chovajú ich už iba na farmách, rančoch, rôznych gazdovstvách a málokto ich chová doma, lebo už veľa ľudí býva v mestách. Na tento výlet asi nikdy nezabudneme.

Filip Burgr 6. A

Western city Košice

V stredu 20.6.2012 sme boli na výlete s triedami: 2. A, 3. A a 4. A. Boli sme na detskej železnici za Košicami. Ťahal nás rušeň menom Danko. Je to mini vláčik, ktorý bol poháňaný uhlím. Potom sme išli na festival, tam sme videli kone, mini kone a čierne prasiatko. Potom sme videli predstavenie o dievčati a hračkách. Pani učiteľka nás poslala ryžovať z zlato, šťastie mali iba traja a medzi nimi som bol aj ja a Paťo. Vyskúšali sme si lukostreľbu. Krmili sme kozy, ale jedna čierna koza nechcela pustiť k žradlu bielu kozu nakoniec sme dávali lístie iba bielej koze (Primka). Potom sme išli kupovať hračky a bludy. Pri opekaní špekačiek, Alica spálila učiteľke rožok a nakoniec sme išli na ihrisko, na ktorom sme sa hrali. Potom sme išli na vláčika z neho prestúpili do autobusu. Paťo, Karin, Samo a Johanka kývali každému autu z Košíc do Prešova.

Patrik
a
Timotej
3. A

Škola v prírode Juskova Voľa

V škole v prírode sme boli rozdelení do štátov. Dopoludnia sme sa učili. Veľmi sa mi to nepáčilo. Počítali sme matematiku, to bola hrôza! Poobede sme pracovali v skupinkách. Každý deň sme sa hrali. Raz cez hodinu sme išli s Mišou a Oliverom do potoka. V stredu večer bola nočná hra a vo štvrtok opekačka. A kto vyhral? Španieli boli prví, Gréci druhí, Slováci tretí, Francúzi štvrtí a Nemci poslední.

Zdenka a Tiffany 3. A

- ✓ Najlepšia na ŠVP bola nočná hra a osobné voľno
- ✓ Najlepšie bolo „šalenie sa“ na izbách, nočný horor a nočná hra
- ✓ Najlepšie bolo večerné rozprávanie a vydraženie Marekovej peňaženky za chipsy
- ✓ Najlepšia bola nočná hra, ktorá skončila o 2:00 ráno... a ešte bola sranda na izbách
- ✓ Najviac sa mi páčilo, keď sme sa čľapkali v potoku alebo sme v ňom robili kľiky
- ✓ Najviac sa mi páčilo stavanie hrádzi v potoku

Deň otvorených dverí

Dňa 11.5.2012 sa uskutočnil Deň otvorených dverí. Rodičia mali možnosť prísť sa pozrieť, ako sa učíme. Na nás siedmakov sa prišli pozrieť asi dvaja rodičia. Na 4. hodine literatúry nás učiteľka kamerovala, lebo sme hrali Harryho Pottera. Po vyučovaní nás čakal program. Pripravovali sme typické slovenské jedlá a chlapci mali na starosti technické veci.

Od 16. hodiny deti spolu so svojimi učiteľmi hovorili o svojich krúžkoch. Ako prvý sa predviedol tanečný krúžok. Po ňom nasledoval anglický, kde Lenka rozprávala o Slovensku a Zuzka to prekladala. Patka bola prezlečená v slovenskom kroji a ponúkala spomínané jedlá. Myslím, že ľuďom chutili, lebo sa nič nezvyšilo. Prezentovali sa tiež ročníkové práce, ktoré boli vyhodnotené učiteľmi aj žiakmi ako tie najlepšie. Z 1.A vyhrala Ema Tuptová, ktorá nás poučila, ako sa máme starať o zuby. Z 1.B vyhrala ročníková práca Mareka Štofánika, ktorý hovoril o Legu. V 2. ročníku vyhral Juraj Karniš, ktorý nám hovoril o lietadlách. Z 3. ročníka mal najlepšiu prácu Branislav Stanko, ktorý nás poučil, čo robiť pri záplavách. Erik Skladaný zo 4.A nám povedal niečo o bicykloch. Z 5. ročníka zvíťazila Michaela Konečná, ktorá nám ukázala, ako si uplietť náramky priateľstva. Joachím Šulík zo 6.A hovoril o skupine Linkin Park. No a nakoniec zo 7. ročníka vyhrala Mariana Konečná, ktorá nám hovorila o Domaši.

Najlepšie číslo, ktoré sa páčilo všetkým, bolo cvičenie mamičiek s deťmi. V porovnaní s minulým rokom bol tento deň rovnako zaujímavý, len trochu dlhý. Dúfam, že na budúci rok to bude ešte lepšie. :)

Nikola, Patka, Majka

Deň detí

Prvého júna bol na celom svete Deň detí. Ani naša škola na nás nezabudla.

O ôsmej hodine sme sa všetci stretli v škole. Mohli sme si priniesť bicykle, kolobežky alebo korčule. Väčšina však išla pešo do saleziánskeho strediska. Pre tých, čo išli na bicykloch, to bolo ťažšie, lebo museli ísť pomaly, aby nenarazili do ostatných. Po príchode sme sa najprv zoradili ako na telesnej výchove a podali hlásenia, ale potom sme sa hneď skryli do strediska, lebo nás prekvapil dážď. Učiteľky sa rozhodli, že sa radšej vrátíme do školy. Tam sme sa všetci usušili a pokračovali v plnení úloh na stanovištiach. Za každú splnenú úlohu sme dostali jeden podpis. Spolu sme ich mali mať 10, ale niektorí mali viac vďaka čarovným slovíčkam. Miška Konečná ich získala až 14. Každý bol však odmenený džúsom, cukríkom, čokoládovou tyčinkou a balónmi. Počasie sa síce nevydarilo, ale aspoň sme sa dobre zabavili a spoločne oslávili Deň detí.

Deň mlieka

Dnes (15.5.2012) je Deň mlieka. Cez druhú hodinu sme boli v jedálni a urobili sme tam pomazánku. Chystali sme si to my. S pomazánkami sme natierali rožky. Mali sme tam hocikaké druhy: vajčkové, rybacie, syrové. Mali sme tam aj koktail. Koktaily boli banánové. Potom sme tam mali aj jogurt. Jogurt bol jahodový. (Soffi, 1.A)

Dnes sme mali Deň mlieka. V jedálni sme robili chlebíky a pomazánky. Potom sme vyrábali kravičky. Ten deň bol super! (Denisko, 1.A)

Exkurzia SOSNA

V piatok 18.5. boli triedy 4.A - 7.A na výlete v Družstevnej nad Hornádom. Keď sme tam prišli, na prvý pohľad to vyzeralo ako veľká záhrada s chatkou. Mysleli sme si, že sa tam budeme iba pozerat' a počúvať, ale bolo to trochu inak.

Najprv sme sa rozdelili do dvoch skupín. Jednej rozprávali o dome, z čoho je postavený a prečo. Mňa najviac zaujalo zateplenie zo slamy, ktoré muselo byť správne omietnuté špeciálnou zmesou, aby nesplesnivo a nezjedli ho myši. V záhrade bol zaujímavý slnečný varič, na ktorom sa dala rýchlo zohriať voda alebo upražiť praženica. Fungoval vďaka skielkam, ktoré boli prilepené na podklade satelitu. Tie odrážali slnečné svetlo do jedného bodu, kde bol hrniec. Mne osobne sa najviac páčilo jazierko, v ktorom žili ryby a žaby so žubrienkami. Sprievodcovia nám ukázali aj rôzne ekologické zariadenia, napr. WC, ktoré nebolo napojené na potrubie odpadu, ale odpad odtekal do filtrovaného jazierka. Bolo to úžasné, lebo všetko napovedalo tomu, ako má človek správne žiť a rozmyšľať. Števo, Filip 6. A

Rétorika

Dňa 9.5.2012 sa uskutočnila súťaž v rétorike. Súťaž sa konala v Prešove v Divadle Jonáša Záborského. Súťažili žiac základných ale aj stredných škôl, ktorí si doma alebo v škole pripravili jednu tému so svojím názorom na danú vec a v Prešove pred komisiou to prezentovali, ako najlepšie vedeli. Druhú tému si vytiahli na súťaži a každý žiak mal na prípravu 15 minút. Medzi témy patrili napr. **Kniha v 21. storočí** alebo **Internet – sieť pre všetky ryby**. Z našej školy išli na súťaž siedmačky Nikola Urdžíková a Mariana Konečná, ktoré síce nevyhrali, ale získali veľa skúseností do ďalších rokov.

Nikola Urdžíková 7. A

Pasovanie prvákov

Boli sme v mestskej knižnici. Pasovali nás za čitateľov a už môžeme aj my chodiť do knižnice. (Emka, 1.A)

V knižnici nás pasovali za čitateľov. Bola veľmi veľká. Čítali sme si knižky. Požičali sme si ich aj domov. (Soffi, 1.A)

Viete, že.....

- Lenka Sirotnáková vyhrala s príbehom Môj deň s Karolínou 1. miesto v celoslovenskej súťaži Virtuálna realita bez hraníc? <http://sccg.sk/vrbh/>
- 22.6. piatáci a šiestaci navštívili nové múzeum v bašte a vyhliadku z kostolnej veže? Neskôr súťažili v tom, kto najlepšia pozná Sabinov. Zvítazil tím v zložení Františka, Nikoletta a Mišo.
- v tohtoročných zbierkach sa nám podarilo vyzbierať: 1860 kg papiera, 31 kg viečok, 105 kg tetrapakov? Ďakujeme!!!

Čo sme sa naučili?

- ✓ o včelách ako pracujú s medom,
- ✓ že malé včely hneď po narodení po sebe upratujú,
- ✓ že niekedy včely „kradnú“ med iným včelám,
- ✓ že nejaké včely strážia svoj úľ – pred cudzími včelami,
- ✓ že robotnice zbierajú nektár.
- ✓ že ku koňom sa približujeme tak, aby nás videli,
- ✓ že na koňa nasadáme z ľavej strany,
- ✓ že z bazy sa vyrába bazový čaj alebo sirup,
- ✓ že z každej bylanky sa dá pripraviť liek.

(Fiktívne) Interview s koňom

Žiaci: Ako sa vám páčilo keď sme na vás jazdili?

Kôň: Bolo to dobré až na štartovanie a na to, že sme sa nestihli najesť.

Ž: Aké máte z toho pocity?

K: Dobré, až do chvíle, keď sa mi roztrhla uzda.

Ž: Kto vás vedel najlepšie riadiť?

K: Najlepšie to išlo tým, ktorí išli sami a nerozprávali.

Ž: Mohli by sme si ku vám prísť zajazdiť aj nabudúce?

K: Len tí, ktorí mi nerobili zle a správali sa ku mne slušne, nekamerovali, nekričali a držali sa ma.

Ž: Viete určiť, kto je skúsený a neskúsený v jazdení?

K: Áno, a podľa toho viem určiť, ako rýchlo môžem ísť.

Ž: Máte taký priateľský vzťah aj s inými zvieratami?

K: No samozrejme, veď pri nich žijem.

Ž: Koľko kg unesiete?

K: Raz sa mi podarilo 400 kg.

Ž: Boli ste už niekedy mimo ohrady?

K: Áno, boli sme mimo ohrady v Sabinove na prechádzke.

Ž: Nechceli by ste byť policajným koňom?

K: Myslím, že na také povolanie ešte veľa skúsenosti nemám.

Ž: Ako dokážete ochrániť človeka pri jazde pred nebezpečenstvom?

K: To je už tajomstvo od zrodenia prvej konskej generácie.

Ž: Tak sa už do toho radšej nestarám, ale odvieďte ste s nami pekný rozhovor.

K: Ja vám ďakujem za príchod

a prídte ma navštíviť aj nabudúce.

Kajo, Filip, Adam, Joachim, Marko, 6.A

Naša tvorba

Pieseň ŠVP (melódia Kohútik jarabý)

Potôčik čistučký,
aký si bystručký,
v tebe sme plávali,
nohy umývali.
Raky sme videli,
radšej nechytali,
vážky tam mávali
svojimi krídlami.

Som socha. Obyčajná socha na námestí, tak ako v každom väčšom meste. Som tu už viac ako päťdesiat rokov. Mám tvar morskej panny, ktorá sedí na mušli a z jej rúk vystrekuje voda. Za tých posledných pár desiatok rokov sa tu nestalo nič výnimočné. Každý deň okolo mňa prejde asi tisícka ľudí s rôznymi príbehmi a starosťami. Napríklad pravidelne neďaleko mňa na lavičke sedáva staršia pani. S radosťou tam stále kŕmi holuby. Jej manžel zomrel, takže teraz jej robia spoločnosť iba ony. Viem to, lebo im to stále opakuje. Aj keď myslím že tie holuby asi viac zaujímajú zrníčka, ktoré im priniesla. Alebo ten bezdomovec, ktorý každý deň potajme ukradne pár mincí z mojej fontány. Mne je to úplne jedno. Ved ja som socha, mne sú peniaze úplne nanič, nechápem, ako niektorým ľuďom prinášajú peniaze radosť. Myslím, že keby sa trochu pozastavili nad svojím životom, pomohlo by im to. Mám rada, keď sa niekto pozastaví pri mne. Popozere si ma a oddýchne si na chvíľu od toho rušného života, porozpráva sa so známymi alebo sa len tak poprechádza. A aha kto to okolo mňa ide - Jurko. Toho chlapca mám veľmi rada, lebo jeho babička ku mne chodila každý deň. Pozerala sa na mňa a počúvala krásny a upokojujúci zvuk žblnkotajúcej vody. Preto bola vždy taká pokojná a nikde sa neponáhľala. Aj Jurko sa tak ako ona vždy pri mne pristaví. A čas plynie. Deň za dňom. Čím ďalej tým viac chátam. Už sa pri mne len občas niekto zastaví. Potom rok za rokom. Už sa pri mne nikto nezastaví. Upadla som do úplného zabudnutia.

„Ách, už len mesiac a budú prázdniny,“ povedala mi Miša. „Ešte, mesiac a budú prázdniny,“ opravila som ju, „pre mňa je mesiac veľmi dlhý čas. Bola by som najradšej, keby boli prázdniny už zajtra.“ „To aj ja by som chcela,“ vzdychla si smutne. „Načo nás sem vlastne učiteľka posielala?. Prečo musíme robiť projekt o nejakej starej haraburde?“ „Ja viem,“ súhlasila so mnou Miša, „každý dostal niečo lepšie. Dokonca by som sa s radosťou vymenila aj s Rišom a Peťom, ktorý robia projekt o rieke za mestom.“ „A kde to vlastne je?“ spýtala som sa mrzuto. Miša vytiahla mapu a prezerala ju bez slova asi tak minútu. „Podľa tejto mapy mesta by to malo byť presné...“ chvíľku sme kráčali, „za tým stromom!“ Miša vykrikla a ukázala na dosť veľkú lipu. „Nekrič, lebo prídem o uši!“ „Dobre, dobre, len som rada, že viem, kde sme.“ Zašli sme teda za tú lipu a... na naše veľké prekvapenie tam socha nebola. „Soni? Zdá sa mi to, alebo tu naozaj nič nie je? To máme písať o niečom, čo neexistuje? Je tu len kopa vysokej trávy a krov. Ja idem preč,“ zvrtila sa a kráčala preč. „Počkaj!“ podišla som bližšie k vysokej tráve a odhrnula ju. „Čo...?“ podišla bližšie a zasekla sa. Pred nami stála tá najkrajšia fontána, akú sme kedy videli a v nej ešte krajšia socha. Tá socha mala tvar morskej panny, ruku mala každú na inej strane a sedela na kameni. Jej tvár bola veľmi pekná a príjemný úsmev, ktorý mala, ju robil ešte krajšou, vlasy boli primerane dlhé a vlnité. Okolo obvodu celej fontány bol krásny chodníček z kameňov, vedľa neho taktiež v kruhu boli po umiestňovaní štyri lavičky, každá na jednej svetovej strane. Každú lavičku od druhej oddeľovali kríky, ktoré sa už ale začali tiahnuť aj po nich. Zapadajúce slnko, ktoré prenikalo cez trávu a kry, tomu dodávalo čarovný nádych. „Uáu, to je úžasné!“ povedala Miša a rozbehla sa k fontáne. „Nechápem, prečo sem ľudia prestali chodiť, veď je to tu také krásne!“ Nerozumela som. „Nakoniec som rada, že nám učiteľka dala toto ako projekt.“ „Aj ja,“ súhlasila som. Chvíľku sme to tam obdivovali, keď mi zrazu napadlo. „Miša, mám nápad. Čo keby sme vyčistili a upratili fontánu i sochu, povytŕhávali burinu, pokosili trávu a zase sem nalákali ľudí na toto úžasné miesto?“ „To je výborný nápad, a čo keby sme ešte vyrobili tabuľku, na ktorú by sme vylepili náš projekt o histórii fontány?“ „To bude skvelé!“ tešila som sa s Mišou. „Takže dohodnuté, zajtra po škole prídem sem a môžeme začať s úpravami,“ povedala Miša a dali sme si „ruku na to“. Domov som kráčala s dobrým pocitom, tešiaca sa na zajtrajší deň.

Na druhý deň som sa nevedela dočkať konca vyučovania, ale práve vtedy, keď sa neviem ničoho dočkať, trvá to najdlhšie. Mali sme s Mišou poslednú hodinu. Učiteľka práve vysvetľovala niečo o priemyselnej revolúcii v osemnástom storočí. Našťastie už zazvonilo. Vybehli sme z triedy, obed sme rýchlo zhltnúť a už sme utekali do parku. „Nožnice máš?“ spýtala som sa „Mám, vedro máš?“ spýtala sa ma zasa ona. „Nevidíš?“ zasmiala som sa, „celý čas ho držím v ruke.“ „Aha, som si nevšimla, celú cestu totiž rozmýšľam, s čím asi tak začneme“ rozosmiala sa aj Miša. „Môžeme začať vytrhávať tú burinu,“ navrhla, keď sme sa upokojili. „Nebolo by lepšie, keby sme sa rozdelili? Ty by si vytrhávala burinu a dávala ju do vedra a ja by som zatiaľ zastrešila kríky, aby neobrástli lavičky.“ „Uhm, bude to lepšie,“ prikývla a pustili sme sa do práce. „A vy, dievčatká, čo tu robíte?“ ozvalo sa zrazu spoza nás. Obidve sme sa tak zľakli, že sme zvrešťali ako šialené. „Len pokoj, dievčatká, pokoj,“ tšila nás stará pani, ktorá nás tak vystrašila. „Nechcela som vás vystrašiť.“ „Viete, nečakali sme, že sem niekto príde.“ „A predsa som tu. Išla som akurát okolo, keď som tu počula nejaké zvuky. Chodím okolo každý deň a ešte nikdy som tu nikoho nevidela. Čo tu vlastne robíte?“ „Čistíme fontánu a všetko okolo nej. Nepáči sa nám, že je takto zarastená a pritom taká krásna. Nechápeme, ako to, že sa o ňu nikto nestará.“ „Tak to by som vám rada pomohla, ak súhlasíte.“ „Súhlasíme,“ prikývli sme obe naraz a všetky tri sme začali pracovať. Deň ubehol rýchlo ako nič.

Na druhý deň sme sa tam zase zišli a dokonca sa k nám pripojilo ďalších pár ľudí. A dni šli ďalej. O našu sochu sa už zaujímalo celé mesto. Každý, kto mohol, pomáhal s jej opravou. A o týždeň nastalo slávnostné ukončenie prác. My dve sme mali prestrihnúť pásku, ktorá bola pripevnená o dva kríky. „Pripravená?“ spýtala som sa. „Pripravená,“ usmiala sa na mňa Miša. Spoločne sme chytili nožnice aj prestrihli pásku. Ozval sa potlesk. Boli sme hrdé na to, že sme niečo zachránili. Pre niekoho môže byť tá socha stará, nudná, trápna, no pre nás je to niečo, čomu sme pomohli. A myslíme si, že aj staré veci majú svoje čaro. Vďaka týmto dvom dievčatkám som nezostala zabudnutá a každý deň už ku mne zase chodí veľa ľudí.

A ani vám nemusím hovoriť, že Soňa a Miša dostali za projekt jednotky.

Milí žiaci a rodičia, vážení pedagógovia!

Dovoľte mi, aby som Vám na záver školského roka poďakovala za nasadenie, s akým ste predchádzajúcich desať mesiacov pracovali a popriala Vám čo najpríjemnejšie chvíle oddychu.

Riaditeľka školy

